

N:o 15.

Af Herr A. W. Wigardt: Om förhöjning af skjutslegan.

Klagomål hafva under en längre följd af år af de reservskjutsskyldige hemmansinnehafvarne anförts öfver den börda dessa hemman i reservskjutsskyldigheten hafva fått sig pålagd. Bevis för rättmätigheten af dessa klagomål lemna så väl tyngden af detta onus, i förhållande till den ersättning, som för detsamma utgörande bekommes, som ock den omständigheten, att en mängd motioner den ena riksdagen efter den andra blifvit väckta, i ändamål att antingen få detsamma på staten öfverflyttadt, eller, hvilket naturligen är det rättvisaste, betäckt genom en, den verkliga kostnaden, så vidt möjligt vore, motsvarande förhöjning i skjutslegan.

Då det under nuvarande förhållanden, i min tanke, sannolikt icke skulle kunna gå för sig att få nämnda skyldighet öfverflyttad från jorden på statsverket, ehuru densamma utan tvifvel, om den verkligen skulle befinnas vara ett medborgerligt åliggande, borde åligga alla skattdragande medlemmar af staten, måste jag således välja det andra af de nyss nämnda alternativen, eller förhöjning af skjutslegan. Denna bör förhöjas så, att den så nära som möjligt motsvarar eller utgör ersättning för värdet af den tid som för skjutsandet åtgår och det afbrott i arbete eller den minskning i förtjenst af ett oafbrutet dagsarbete, efter i orten gångbart pris, som vanligen beräknas, samt vidare minskningen i värdet af den eller de hästar, som för skjutsningen användas, beräknadt efter det pris, hvarför de blifvit köpta eller under förändrade förhållanden kunna inom landet inköpas. Att, såsom nu är fallet, den skjutsskyldige skall, för att kunna fullgöra sin skjutsskyldighet, äfven om han för sin egen räkning ej behöfver en sådan, endast och allenast för de resandes bekvämlighet vara nödgad att skaffa sig häst för en kostnad af 3 à 600 rdr, hemmanet må vara hur litet som helst, är, minst sagdt, en obilighet och kan, åtminstone i förening med öfriga utgifter till staten och kommunen eller en missgynnande skörd, försätta honom i ett ganska svårt ekonomiskt betryck, från hvilket han mången gång ej lyckas befria sig, utan för hvilket han

måste duka under. Flertalet af de skjutsskyldige i den del af Småland, som jag närmare känner till, hafva sig ålagdt att skjutsa omkring två mils väg, räknadt från den ena gästgifvaregården till den närmast liggande, mot en skjutslega af inalles 1 rdr 60 öre, en ersättning, som efter derstädes nu gångbara pris väl möjligen lemnar valuta åt den körande, i fall den skjutsskyldige skall betala honom lega, men alldeles icke för hästen.

På nu anförda skäl samt hänvisande i öfrigt till de grunder, som i förevarande afseende finnas ivid föregående riksdagar i frågan väckta motioner och förda öfverläggningar, föreslår jag vördsamt, att, för att, om icke helt och hållet dock i någon mån, tungan af ifrågavarande åliggande må blifva afhjelpat,

skjutslegan höjes, der entreprenad nu finnes, till 1 R:dr 50 öre, och der entreprenad ej finnes, till 1 R:dr 20 öre per mil, nu gällande vagnslega i begge fallen oberäknad.

Om remiss till Stats-Utskottet anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1874.

A. W. Wigardt.

N:o 16.

Af Herr **Olof Nilsson**: Om skjutsningsbesvärets skiljande från jordbruket, samt om erforderliga medels anvisande för detta ändamål.

Riksdag efter riksdag har inom representationen frågan om skjutsningsskyldigheten blifvit väckt, alltid med föga, ofta med ingen framgång, och likväl återkommer den alltjemt med ständigt ökad styrka! Hvarföre? Emedan medvetandet om rättvisan af en sak upprätthåller modet och skänker krafter att återvinna hvad